U ovom broju:

- Razgovor s April Gaede
- Život prije bijelaca
- Kontroverze Holokausta
- Mi nismo ateisti, mi smo Kreativisti!

REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj 8 - studeni 2012.

Majka ste troje djece. Majčinstvo samo po sebi oduzima puno vremena, vjerojatno ste često zauzeti. Kako uspjevate uklopiti politički aktivizam u vaš raspored? I kako on utječe na vaše roditeljstvo i obiteljski život?

Ponekad je teško, osobito kad imam događaj kojem moram prisustvovati, a nisam sigurna u ishod tog događaja. Prošle godine uhićena sam nakon što me napao antifa-ovac s kamerama i nakon što sam odbila da mi unose kamere u lice. Na svu sreću moje najmlađe dijete bilo je s obiteljskim prijateljima. Ali to je problem o kojem razmišljamo i imamo plan u slučaju da se nešto dogodi. A što se tiče vremena, pa uklopim aktivizam gdje god stignem, kasno noću pišem pisma zatvorenicima, radim na planovima nad kuhinjskim stolom i preko tekstualnih poruka s drugovima.

Pročitao sam da ste fan školovanja kod kuće te ste na taj način educirali svoju djecu. Kako školovanje kod kuće nije dozvoljeno u našoj zemlji, možete li nam pojasniti kako taj sistem funkcionira u SAD-u i koje su, po vama, glavne prednosti takvog načina, osim ne izlaganja djece utjecaju drugih rasa?

Svaka od 50 država SAD-a ima svoja pravila glede kućnog školovanja. Neke države traže da se upišete i svaki mjesec podnesete izvještaj vladi dok vas druge države puštaju da radite što želite. Montana je država gdje su mnogi školovani kod kuće i to je zemlja veoma slobodne misli što se tiče osobnih sloboda. Ne školujem svoju djecu kod kuće da ograničim svojoj djeci dodir s drugim rasama. U stvari, mislim da će moje dvije starije kćeri biti puno osviještenije glede razlika između rasa time što su većinu svoje mladosti provele u Kaliforniji živeći među ne Bijelcima. Svoju djecu školujem kod kuće zbog toga što: 1. Smatram da je nastavni plan u javnim školama antibijelački te profeministički i ljevičarski. 2. Ne vjerujem učiteljima ljevičarima da neće nešto izmisliti i izvijestiti socijalnu službu koja će mi pokušati oduzeti kćer. 3. Iskreno vjerujem da svojoj djeci mogu pružiti bolje obrazovanje. 4. Moja kćer ima više vremena za njene sportove poput umjetničkog klizanja i slalom skijanja.
Ne slažem se s vrijednostima koje uče u javnim školama, da su svi jednaki i da su

svi posebni. Nedavno sam npr. napravila obilazak jedne osnovne škole i vidjela na zidu poster koji je imao cijeli odlomak posvećen tome kako su svi "posebni". Pomislila sam kako je to smiješno jer ako su "svi" posebni onda nitko zapravo nije poseban. Sada se čak i prema mentalno zaostalim studentima odnose kao prema "izuzetnima". Meni "izuzetno" znači ekstra dobro, a ne retardirano. Ljudi ovdje bacaju milijune na obrazovanje mentalno retardiranih i na Specijalne Olimpijske igre gdje pobjeda znači skoro pa ništa. To je samo stvar dobrog osjećaja za ljude koji vode te igre. Nije mi jasno rasuđivanje prema kojemu se toliko puno truda ulaže u najlošije umjesto u najbolje našeg društva. Bez obzira koliko potrošili na te ljude oni će i dalje imati niski IQ te će i dalje biti hendikepriani. Zašto ne potrošiti te resurse na onih 10% najboljih studenata?

Vaše dvije starije kćeri bile su uključene u politički aktivizam, uglavnom kroz projekt Prussian Blue. Neki ljudi argumentiraju kako možda nije bila dobra ideja uključiti djecu u politički aktivizam i izložiti ih medijskom pritisku. Kako odgovarate na te komentare?

Slažem se da sam bila naivna u vezi toga kako će umješanost utjecati na cure. I dalje sam ponosna na ono što smo postigli, ali mislim da je s osobne i emocionalne strane cijena bila ogromna. Ako tome dodamo napade koje smo dobivali i još dobivamo od strane Bijelih nacionalista koji su rekli da sam majka koja vrši pritisak na svoju djecu, zaista se nekad zapitam zašto smo to učinili.

Možete li nam također reći što se dogodilo s projektom Prussian Blue, jer ima mnogo zlih jezika koji šire dezinformacije o Lynx i Lamb?

Cure su propatile mnogo više nego što to itko može razumjeti. Bile su, a i dalje su maltretirane i primaju prijetnje od strane vršnjaka, učitelja i instruktora, poslodavaca, a i Bijelih nacionalista koji smatraju da im trebaju reći što da rade. Sad im je 20 godina i njihova se mišljenja i vjerovanja još formiraju kao što su se formirala moja i muževa kad nam je bilo 20. Kad mu je bilo 20, moj muž je zapravo bio antifa!!! Kad mi je bilo 20 nikako nisam htjela da me se smatra rasistkinjom. One će odrasti, promijeniti se i same doći do zaključaka o politici i rasi. Mislim da sada samo žele miran život i žele da ih se smatra "normalnima". Ne brinem o tome kako će moji unuci izgledati, znam da će biti bijeli.

Dugi niz godina uključena ste u scenu Bijelog nacionalizma, od toga je vjerojatno najznačanija organizacija Bijeli Savez. Danas, za razliku od 10 godina prije, mnoge od tih pro-bijelih organizacija su u padu. Što nam možete reći o tim vremenima i vaše mišljenje o tome zašto je došlo do takvog pada u aktivizmu? Je li to zato što su mnogi veliki ljudi koji su vodili te organizacije preminuli ili zatvoreni (smrt dr. Williama Pierce-a, tužba protiv TCM-a i uhićenje

Matt Hale-a, tužba protiv Arijske nacije te smrt Richarda Butlera…)?

Iako se mnogima zaista čini da trenutno imamo prazninu osobnosti u Američkoj zajednici Bijelih nacionalista, mi na mnogo načina napredujemo, više nego ikad. Izgleda da je sada trend usmjerenost prema manjim lokalnim i regionalnim grupama ili grupama koje naginju specifičnijim interesima iako smo i dalje svi pro-Bijelački nastrojeni. Neke grupa kao A3P rade kroz politički process, a neke grupe poput PLE i Northwest Front-a rade za regionalne životne prostore dok neke grupe kao Counter Currents rade na privlačenju inteligencije našoj strani izdavanjem publikacija i pisanjem. Uglavnom, ideja da bi Bijeli ljudi trebali biti zabrinuti za svoja prava i budućnost svoje djece sve više postaje prihvaćena od strane obične populacije.

Vi ste jedna od zalagateljica za PLE koncept. Možete li nam objasniti o čemu se radi i ima li razlika između PLE i Northwest Imperative-a?

Pioneer Little Europe je ideja o svjesnom stvaranju Bijelog životnog prostora gdje ljudi koji slijede 14 riječi mogu migrirati. Kad ljudi migriraju na te prostore koji su često već većinom bjelački biti će u mogućnosti: 1. Odmah smjestiti sebe i svoju obitelj u bolji životni prostor gdje će biti okruženi istomišljenicima, 2. Imati široku mrežu rasnih poznanika koje mogu pitati za informacije i pomoć, 3. Imati koristi od života u prostoru koji će imati više pro bijelačkih i WN događaja tako da neće morati daleko putovati. 4. Odlučivati o tome s kime će se družiti a s kime ne (jer ne postoji članska lista ili članarina) i odlučivati o tome koliko žele sudjelovati u aktivizmu.

Teoretski, PLE bi mogao biti stvoren bilo gdje u svijetu gdje se Bijeli nacionalisti okupljaju. Sastojimo se od puno raznovrsnih ljudi i vjera i ideologija i političkih stajališta te trenutno radimo na dovršavanju početne faze okupljanja dovoljnog broja ljudi na određenim prostorima kako bi dobili političku moć i rezultat. Sjeverozapadna Fronta temelji se na knjigama autora Harolda Convingtona te na ideji Sjeverozapadnog Imperativa poticanih od strane članova Reda. Oni temelje svoja pravila i propise na onome što je napisano u Harold Covingtonovim knjigama i vide to kao vrstu shematskog plana prema kojem će stvoriti samo bjelački životni prostor. Ne slažem se s tom idejom jer sam došla do zaključka da stvari nikad ne ispadnu onako kako ih planiraš te sam stoga trenutno više zainteresirana za okupljanje velikog broja ljudi koji slično misle nego što se brinem oko stvari kao što su zastave i pisani zakoni.

Očito je da je u pro-bijelačkim krugovima puno manje žena nego muškaraca. Iz vašeg iskustva, zbog čega je to tako i što bi se moglo i trebalo napraviti da se to promijeni?

Treba nam više događaja naklonjenih obiteljima, kao što to rade Crkve. Također moramo zaustaviti muškarce koji konstantno kritiziraju žene i koji misle da je biti sljedija prema ženama prihvatljivo ponašanje Arijskog muškarca.

SAD je još uvijek zemlja relativnih sloboda koje su Europske zemlje odavno izgubile. Jedna od tih sloboda je pravo na nošenje oružja (ovisno u kojoj federalnoj državi živite). Kad se uzmu u obzir svi zločini počinjeni od strane ne-bijelaca nad bijelcima, pravo na nošenje oružja je zapravo nužnost. Podržavate li bijelačke obitelji u tome da posjeduju osobna oružja za samozaštitu, osobito žene koje su sve više i više meta ne-bijelih silovatelja i razbojnika?

Da, to je i bio jedan od razloga što sam se preselila u Montanu jer je to država koja ima malo ili nikakvih zakona koji ograničavaju posjed i nošenje oružja. Naravno, ne trebaju nam previše osim za ubijanje medvjeda ili dok putujemo kroz Indijanski rezervat. Mislim da bi svaki Bijeli nacionalist trebao posjedovati barem pištolj, pušku za lov i sačmaricu za obranu doma.

Koje su vaše misli o feminizmu i modernim muško-ženskim odnosima? Jesu li se uloge zamijenile?

Danas su mnoge žene prisiljene raditi izvan svog doma kako bi skrpale kraj s krajem. Zbog toga očekujemo više autoriteta u odnosu na to kako se troši novac i kako se vodi obitelj. Osobno mislim da nema potrebe da žene glasaju jer ako ne mogu vjerovati muškarcima u svom životu, ocu, sinu, bratu ili mužu, da učine pravu stvar, kome mogu?Također, mislim da je većina žena previše emocionalna i povodljiva u glasanju. Također bih voljela vidjeti granicu dobi za glasanje povišenu na 30 godina jer je to doba kad ljudi običavaju razviti zdrav razum.
Vjerujem da bi većina žena voljela biti u mogućnosti ostati doma, odgajati djecu i održavati dom ako bi prihodi bili dovoljni za cijelu obitelj. Jedva da sam upoznala neku pristojnu ženu koja nije htjela ostati doma kad su joj djeca bila mala. Ipak, ima poslova koji bolje odgovaraju ženama, poslovi kao što su npr. bolnička njega i obrazovanje male djece.

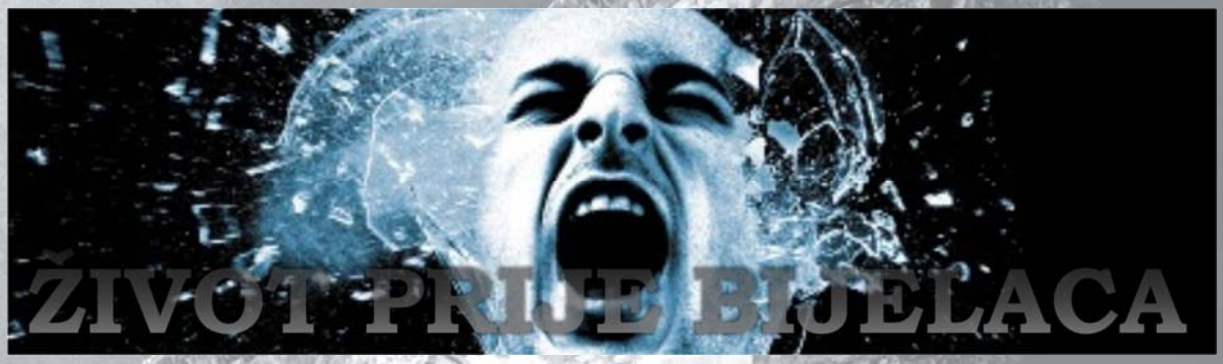

Već desetljećima crnački vođe traže formalnu ispriku za bijelačku ulogu u trgovini robljem, a neki traže i reparacije. Indijanska plemena proglašavaju svoj status oslobođenja od poreza, kao nešto što im se duguje za nasljeđe progona od strane bijelaca. Meksikanci u jugozapadnom dijelu SAD-a žele pripojiti ovu regiju, uključujući i Kaliforniju, u Meksiko, ili čak uspostaviti neovisnu naciju Aztlan, koja će uskrsnuti slavu Aztečkog carstva uništenog prije nekoliko stoljeća od strane imperijalističkih Španjolaca.

Da živimo u dobu viktimizacije i tužakanja nije neka vijest. No, jesu li ti ljudi stvarno izgubili više nego što su dobili iz konfrontacije sa bijelcima? Da li im je život postao manje plemenit i okrutan? Ili ih je bijelo podčinjavanje prisililo da se riješe divljaštva i barbarizma, te ih dovelo, makar i nevoljko, u civilizirano čovječanstvo?

Danas našu djecu uče da ljudi koji su živjeli u pred-kolumbijskoj zapadnoj hemisferi nisu bili "nemilosrdni Indijanski divljaci", od kojih su mnogi uživali u mučenju i kanibalizmu, nego su bili duhovno prosvijetljeni Indijanci čije je mudra i mirna plemenitost nepristojno uništena invazijom europskih barbara; da Azteci nisu prakticirali prinošenje ljudskih žrtava i kanibalizam u omjeru tako velikom da to um bijelaca iz 20. stoljeća teško može i shvatiti, nego da su bili branitelji napredne civilizacije koja je uništena brutalnošću Španjolskih osvajača; te da Afrikanci nisu bili nekulturni trgovci robljem i kanibali, nego podcijenjeni graditelji velikih carstava.

No, kako su ti narodi živjeli prije nego što su došli u dodir s Europljanima? Iako povijesni mit sve brže zamjenjuje činjeničnu povijest, ne samo u popularnoj kulturi već također u našim školama i fakultetima, još uvijek možemo naći točne povijesne podatke zakopane u većim knjižnicama ili antikvarijatima.

Aztečka civilizacija

U svom poznatom djelu, *Osvajanje nove Španjolske* (*The Conquest of New Spain*), Bernal Diaz del Castillo opisuje marš na Meksiko sa svojim kapetanom, Hernanom

Cortesom, u 1519. godini. Španjolske snage krenule su iz Meksičkog zaljeva, a jedan od prvih gradova koje su posjetili bio je Cempoala, koji se nalazi u neposrednoj blizini obale, gdje je Cortés rekao poglavicama da će "morati napustiti svoje idole u koji su pogrešno vjerovali i obožavali, te prestati sa daljnjim žrtvovanjima za njih." Kao što Diaz prenosi:

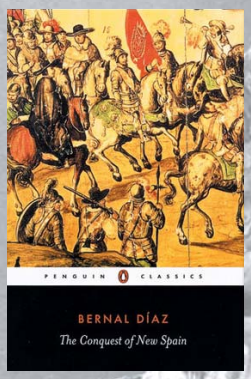

„Svaki dan su žrtvovali pred našim očima tri, četiri ili pet Indijanca, čija srca su ponudili tim idolima, i čija je krv bila poprskana po zidovima. Stopala, ruke i noge njihovih žrtava bili su odsječeni i pojedeni, baš kao što mi jedemo govedinu iz mesnica u našoj zemlji. Čak vjerujem da to prodaju i na tržnicama.“

Nekoliko stranica kasnije, Diaz daje detaljan opis "načina njihovog (aztečkog) prinosa žrtava. „Oni otvore jadnom Indijancu prsa s kremenim nožem i žurno izvade kucajuće srce koje, s krvlju, podnesu idolima u čije ime su izveli žrtvu. Tada odrežu ruke, bedra i glavu, jedući ruke i bedra u svojim svečanim gozbama. Glavu objese na gredu, a tijelo žrtvovanog čovjeka se ne jede, već se daje lovačkim životinjama."

Ljudsko žrtvovanje, često popraćena obrednim kanibalizmom, bilo je značajka aztečkog vjerskog obreda. Kao što ovaj suvremeni crtež pokazuje, svećenik je kamenim bodežom upravo iščupao srce žrtve, te ga nudi aztečkom bogu Sunca, Tonatiuhu.

Očito je da su Španjolci iskorijenili ljudsko žrtvovanje i kanibalizam među domorocima u Meksiku. Što se tiče ropstva, Europljani ga nisu prvi uveli u Novi svijet, već su ga iskorijenili, iako ne odmah. Štoviše, moralni poriv za kraj ropstva došao je sa Zapada, posebno iz Engleske. Da su Azteci, Indijanci i Afrikanci bili prepušteni sami sebi, ropstvo bi preživjelo u Sjevernoj i Južnoj Americi, kao što je to slučaj u dijelovima današnje Afrike.

Sjevernoamerički domoroci

U svom epskom djelu *Francuska i Engleska u Sjevernoj Americi* (*France and England in North America*), veliki američki povjesničar Francis Parkman opisuje početkom 17. stoljeća rekreacijske i kulinarske navike Indijanaca Irokeza (također

poznatih kao "pet naroda", od kojih su, neki će reći, Sjedinjene Američke Države posudile elemente svojeg Ustava). On kaže da su Irokezi, zajedno s drugim plemenima sjeveroistočnog dijela SAD-a i Kanade, "bili prolazili taj proces istrebljenja, apsorpcije ili iseljavanja, koji je za mnoge generacije formirao sumornu i besmislenu povijest većeg dijela tog kontinenta." Parkman opisuje napad Irokeza na algonquinske lovce, kasno u jesen 1641., te postupanje Irokeza prema njihovim zatvorenicima i žrtvama:

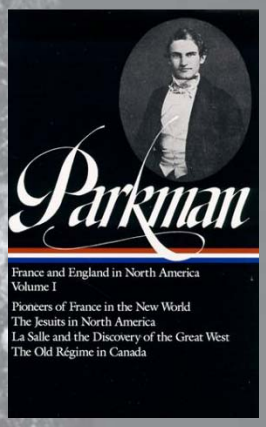

„Zavezali su ruke i noge zatvorenika, rasplamsali vatru, pripremili lonce, na komadiće izrezali tijela pobijenih, te ih skuhali i pojeli pred očima jadnih preživjelih. "Jednom riječju," kaže pripovjedač (to jest, jedna Algonquin žena koja je pobjegla i ispričala priču), "muškarci su jeli s toliko apetita i više užitka nego što lovci jedu svinje ili jelena ...
Osvajači su se gostili u kolibi gotovo do zore... a tada su počeli maršírati kući sa svojim zarobljenicima. Među njima su bile tri žene, od kojih je jedna pripovjedač, koje su imale svaka dijete staro od nekoliko tjedana do nekoliko mjeseci. Kod prvog zaustavljanja, njihovi otmičari su im oduzeli djecu, vezali ih za drvene motke, ostavili ih da umru polako pored vatre, te ih pojeli pred očima očajnih majki, čiji su vriskovi, molbe i očajna nastojanja da potrgaju užad sa kojom su vezane, dočekani sa izrugivanjem i smijehom.“

Ako potomci plemena iz Nove Engleske sada posvete svoje vrijeme prodaji cigareta oslobođenih od poreza, okretanju ruleta ili dijeljenju karata, umjesto hvatanja, mučenja i konzumacije svojih susjednih plemena, zar ne trebamo zahvaliti hrabrim Isusovcima koji su žrtvovali sve da "spase" ove Indijance?

Domoroci u Africi

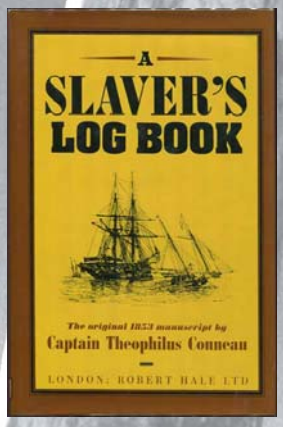

Kakav život je Afrikanac imao u svojoj rodnoj zemlji, prije nego je doveden u Ameriku i upoznat sa zapadnom civilizacijom? Da je ropstvo bilo naširoko prakticirano u Africi prije dolaska bijelog čovjeka, je van svake sumnje. No, kakvu autohtonu civilizaciju je imao Afrikanac?

U knjizi *Zapisi trgovca robljem* (*A Slaver's Log Book*) koja opisuje autorova iskustva u Africi tijekom 1820. i 1830., kapetan Theophilus Conneau (ili Canot) opisuje plemensko pobjedničko slavlje u gradu kojeg je posjetio nakon napada od strane susjednog plemena:

„Nakon invazije na grad, neki od ratnika našli su u kući poglavice nekoliko boca ruma, a sada su boce kružile okolo nevjerojatnom brzinom. Divlji i fanatični ples je tada predložen. Ratna zvona i trube su oglasile dolazak ženskih ratnica, koje nakon juriša na grad obično dođu na vrijeme da sudjeluju u podjeli ljudskog mesa; a kako su mrtvi i ranjeni bili spremni za nož, došle su fanatično u stanju potpune golotinje, te izvele pobjednički ples koji po svojoj okrutnosti i barbarstvu nema paralelu. Došlo ih

je otprilike dvadeset pet sa licima i golim tijela išaranim kredom i crvenom bojom. Svaka je donijela trofej kanibalske prirode. Nadzornica ili vođa ... nosila je bebu nedavno istrgnutu iz majčine utrobe, koju je bacila visoko u zrak, i dočekala ju vrhom noža. Ostali Medeji su slijedili, svi noseći osakaćene ljudske spodobe. Rum, prah i krv, je mješavina koju Bacchantesi lakomo piju, dovela ih je do pijanstva, a brutalni ples ih je opčinio do ludila. Svaki je bio naoružan sa nekim instrumentom mučenja, a ne zadovoljivši se izvan grada klanjem odbjeglih žena, sada su okružili hrpu ranjenih zatvorenika, dugo držanih u neizvjesnosti za "coup de grace". Prsten je formiran od strane dvonožnih tigrica, te uz strašan urlik i ohrabrujuće povike muškaraca, počeo je kružni ples. Brzina rotirajućih uskoro je razbila odvratni krug, te je svatko nasrnuo na svoju žrtvu i pokolj je otpočeo. Muškarci i žene otpočeli su ubijati ranjenike sa odvratnom okrutnošću."

Zanemarena povijest

To je povijest koja nam je prenesena od strane ljudi koji su bili ili osobno prisutni kada su zabilježeni događaji dogodili, kao Diaz i Conneau; ili koji su imali pristup dokumentima iz tog perioda, kao Parkman. Ali činjenična povijest mnogo je propatila od ruku politički korektnih mitomana. Same knjige nestaju sa polica: Conneauova knjiga je nedostupna u tisku gotovo cijelu jednu generaciju, a Diaz i Parkman će u idućih 20 godina vjerojatno slijediti isti primjer. Na njihovom mjestu, postavljene su apsurdne povijesne fantazije. Kako naizgled neumoljive sile političke korektnosti melju sve pred sobom, možda će nam ostati toliko od naše istinske povijesti kao što je ostalo Orwellu Winstonu Smithu od njegove.

Da nisu bili osvojeni od strane Europljana, Meksikanci bi možda nastavili prakticirati aztečku tradiciju ropstva, ljudskih žrtava i kanibalizma. Mnogi američki Indijanci bi vjerojatno još uvijek živjeli svoj tužan i opasan život nomadizma, poljoprivrede i ratovanja. Dok bi Afrikanci vjerojatno pogibali u još većem broju na poljima pokolja i klanja (kao što je svijet svjedočio u užasnim primjerima Ruande, Liberije i Konga), to jest kada ne bi bili kupovani i prodavani u roblje (kao što se još uvijek radi u Sudanu i Mauritaniji).

U svom radu iz 1965. godine, *Kurs carstva: Arapi i njihovi nasljednici* (*The Course of Empire: The Arabs and their Successors*), razboriti Glubb Pasha je napisao u obranu zapadnog kolonijalizma:

„Strano vojno osvajanje ne samo da je omogućilo zaostalim ljudima da steknu vještine i kulturu osvajača, već je često davalo povoljan šok letargičnom mentalitetu stanovnika, među kojima je želja da se podignu do jednakosti sa strancima razbudila novi duh energije ... Britanija je prožela Aziju i Afriku sa svojim idejama

vlade, zakona i uredne civilizacije. Ljudi iz rasa koji su prije manje od stotinu godina bili goli, sada su odvjetnici, liječnici i državnici na svjetskoj pozornici. Ali ako se nastavi današnji trend klevetanja uloge Zapada u širenju civilizacije, uspjesi tog velikog civilizacijskog pothvata će se možda potrošiti i zauvijek nestati. Ako dopustimo nečovječnim običajima i praksama da se ponovo afirmiraju, krajnji raspad samog Zapada nije nemoguć scenarij.

Suvremeni problem

Da li je postavljanje pitanja zločin? Ako ste otkrili neke sumnje o Holokaustu, nije li jedini način da ih se riješite postavljanje pitanja? Mnoge grupe i pojedinci su bijesni na one koji postavljaju kritična pitanja o Holokaustu. Ovi sumnjičavci, koji sebe nazivaju Revizionistima, često su okarakterizirani kao „poricatelji Holokausta“.

Nogometna momčad britanskih ratnih zarobljenika u Auschwitzu

O svakom povijesnom pitanju vode se rasprave kao o nečemu normalnom, ali utjecajne grupe koje vrše pritiske, učinile su od priče o Holokaustu iznimku. Svatko bi trebao biti ohrabren da kritički istražuje priču o Holokaustu u istoj mjeri kao što su ohrabrivani da istražuju bilo koji povijesni događaj. Ovo nije radikalno stajalište. Kultura kritičkog promatranja razvijena je prije tisuće godina od strane grčkih filozofa poput Sokrata i obnovljena je prije nekoliko stoljeća za vrijeme razdoblja prosvjetiteljstva.

Povijesni problem

Njemačka nacionalsocijalistička država izdvojila je židovski narod za posebne i okrutne postupke. Pored pogleda na Židove u okviru klasičnog antisemitizma, Nacionalsocijalisti au ih također gledali kao utjecajnu silu iza međunarodnog komunizma. Tijekom Drugog svjetskog rata Židovi su smatrani neprijateljima Njemačke države i potencijalna opasnost njihovim ratnim napredovanjima, jednako kao što su u SAD-u promatrali Njemce, Talijane i Japance. Židovi su zbog toga ostali bez svojih prava, prisiljeni na život u getima, regrutirani su za rad, lišeni svoje imovine, deportirani i maltretirani na druge načine. Mnogi su tragično nastradali.

Zatvorski orkestar u Buchenwaldu

Suprotno povjesničarskom establišmentu, Revizionisti tvrde da Njemačka država NIJE imala politiku

istrebljenja židovskog naroda (ili bilo kojeg drugog) u plinskim komorama ili njihovim ubijanjem kroz zlostavljanje ili zanemarivanje. Revizionisti također drže da je brojka od šest milijuna mrtvih Židova neodgovorno pretjerivanje i da plinske komore nisu postojale niti u jednom logoru u Europi, koji je bio pod njemačkom kontrolom.

Plivački bazen u Auschwitzu

Pokretne i stacionarne plinske komore za dezinsekciju postojale su u svrhu uklanjanja uši s odjeće i opreme kako bi se prevencijom zaustavilo širenje bolesti na bojišnicama, u radnim i koncentracijskim logorima te u logorima za ratne zarobljenike. Više je nego vjerovatno da je iz ovog spasonosnog postupka nastao mit o plinskim komorama za istrebljivanje.
Revizionisti općenito smatraju da su savezničke vlasti, a posebno Sovjeti, odlučili svoju ratnu „crnu propagandu“ o njemačkim strahotama provesti u post-ratnom periodu. To je u osnovi učinjeno i tri razloga. Prvi: Saveznici su osjećali potrebu nastaviti opravdavati velika žrtvovanja koja su se učinjena u borbama tijekom dva svjetska rata. Drugi: Saveznici su hjeli opravdati i skrenuti pažnju sa svojih posebno brutalnih zločin protiv čovječanstva. Samo sovjetska zvjerstva uzrokovala su smrt nebrojenih milijuna civila u Sovjetskom Savezu i u svim zemljama istočne i srednje Europe. Američko i britansko nezasitno bombardiranje njemačkih i japanskih gradova uzrokovali su smrt više od milijuna civila koji su spaljeni ili živi zakopani. Treći: Saveznicima je trebalo opravdanje za smišljeno poslijeratno sudjelovanje u potpunom rastavljanju njemačke industrije te u politici izgladnjivanja koja je prouzročila smrt milijuna njemačkih civila, zatim u krađi velikog broja njemačkih patenata vrijednih milijarde dolara, i na kraju u dijeljenju Njemačkih područja Poljskoj i SSSR-u. Ova područja nisu činile pogranične zone, već se radi o 20% teritorija Njemačke. Dvanaest milijuna Njemaca koji su živjeli na tim područjima bilo je opljačkano i prognano sa svojih imanja. Više od dva milijuna ih je nastradalo tijekom ovog najgnusnijeg etničkog čišćenja u povijesti svijeta.

„Neuhranjena“ djeca-zarobljenici

Tijekom rata, a i poslijeratnoj eri, cionističke organizacije bile su posebno upletene u stvaranju i širenju priča o Holokaustu. Njihova svrha bila je usaditi svijetu u glavu žaljenje i potporu Židovima, posebno u stvaranju države Izrael. Danas, priča o Holokaustu, koja se promatra kao desničarski zločin, igra važnu ulogu za međunarodne ljevičarske skupine, cionističk organizacije i skupine unutar

židovskih zajednica. Vođe ovih političkih i propagandnih skupina su ti koji nastavljaju raditi na održavanju ortidoksne legende o Holokaustu i mitu o njemačkim zlodjelima tijekom Drugog svjetskog rata.

„Neuhranjeni" prisilni radnici

Oni koji tvrde da su ove interpretacije protu-židovske čitaju u njima nešto što jednostavno u njima ne postoji. Revizionisti ne tvrde da su židovski vođe ili židovske organizacije radili nešto u ratnom i poslijeratnom razdoblju što nisu radile i savezničke vlasti.
Za one koji vjeruju da su suđenja u Nürmbergu otkrila istinu o njemačkim ratnim zločinima šokantno je otkriće da je tadašnji glavni sudac Vrhovnog suda SAD-a, Harlan Fiske Stone, opisao Nürmberški sud kao „visokostupnjevana linč-zabava za Njemce".

Fotografije

Svi smo vidjeli „Fotografije". Bezbroj njih. Fotografije u tiskovinama koje su napravili američki i britanski fotografi prilikom oslobađanja njemačkih logora, a posebno one odvratnih prizora u Dachauu, Buchenwaldu i Bergen-Belsenu. Ove slike i filmovi obično se prezentiraju u smislu u kojem je izneseno ili implicirano da su ti prizori poslijedice namjerne njemačke politike. Fotografije su stvarne, ali njihova interpretacija je lažna.

Trupla u Bergen-Belsenu. Umrli od tifusa, dizenterije, tuberkuloze, kolere... plina?

Čak i šire poznati povjesničari priznaju da nije postojala politika Njemačke o ubijanju zatvorenika niti u jednom logoru. U zadnjim mjesecima rata, kada je sovjetska vojska prodirala u Njemačku s istoka, britanski i američki bombarderi su uništili sve veće gradove u Njemačkoj svojim neprekidnim bombardiranjem. Transport, opskrba hranom, medicinskim sredstvima kao i medicinska pomoć, bili su prekinuti. To je bila svrha tih zračnih napada, koji su bili najgori mogući oblik ratovanja u Europi još od invazije Mongola.
Milijuni izbjeglica bježući pred sovjetskom vojskom pohrlili su u središnju i zapadnu Njemačku. Kao rezultat trenutnog rata, izgladnjelosti i epidemija milijuni civila su umirali po cijeloj Njemačkoj. Logori nisu bili iznimka u ovoj tragediji. Oni logori koji su još bili pod njemačkim nadzorom bili su uvelike prenapučeni zatvorenicima koji su evakuirani s istoka. Do rane 1945. ovi zarobljenici patili su od izgladnjelosti i epidemija poput tifusa i kolere, od čega su mnogi podlegli.

Kada su novinari ušli u logore sa britanskim i američkim vojnicima, pronašli su rezultate tih događaja. Oni su napravili „Fotografije“.

Oslobođenje Dachaua

Ipak, u logorima kao što su Buchenwald, Dachau i Bergen-Belsen oslobođeno je na desetke tisuća reltivno zdravih zarobljenika. Oni su bili u logorima dok su rađene „Fotografije“. Postoje snimke tih zarobljenika kako hodaju kroz logor uz smjeh i razgovor. Druge slike prikazuju euforične zarobljenike kako bacaju svoje kape u zrak i kliču svojim osloboditeljima. Prirodno je pitati se zašto ne možete vidjeti takve filmove i slike, dok ste druge mogli vidjeti tisuće puta.

Dokumenti

Često se tvrdi da postoje „tone“ zarobljenih njmačkih dokumenata koji dokazuju genocid nad Židovima. Ipak, kada se o tome radi, napravljena je tek šačica dokumenata čija je autentičnost ili interpretacija vrlo upitna. Pod pritiskom da se pokaže relevantna dokumentacija, dobivaju se tvrdnje da su Njemci uništili sve važne dokumente kako bi sakrili svoje zločinačke namjere, ili još apsurdnije, da su Njemci koristili šifrirani jezik, šapučući usmene naredbe ili prenoseći misli jedni drugima na sastancima.

Zapravo, sva dostupna dokumentacija i svi materijalni tragovi ukazuju na to da nije bilo naredbi za masovna ubijanja Židova, ni plana, ni budžeta, ni oružja – koje nije plinska komora – ni žrtava – niti jedna obdukcija tijela nije pokazala tragove ubijanja plinom.

Svjedočenja očevidaca

Tijekom srednjovjekovnih suđenja vješticama, mnogi svjedoci pričali su slične priče o vješticama koje su letjele na metlama i vragu. Budući da je većina izjava dana neovisno o drugima i bez pritiska, one su uzete kao dokaz da priče moraju biti istinite; nikad nisu postojali materijalni dokazi. „Opća spoznaja“ su riječi koje su izmišljene u tim danima, a društvena očekivanja su ta koja su formirala njihovu osnovu, a ne istina.

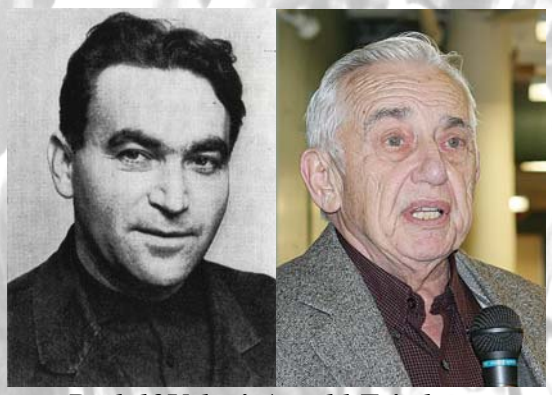

Rudolf Vrba i Arnold Friedman

Danas se susrećemo sa istom „općom spoznajom“ koja se proizvodi 60 godina kroz propagandu pristranih masovnih medijai masovni društveni, a često i pravosudni pritisak da se usvoje određeni stavovi. Kako bi poduprli svoje teorije anti-Revizionisti se gotovo u potpunosti oslanjaju na svjedočenja „očevidaca“ porizvedena u tom otrovnom ozračju.
Tijekom suđenja za ratne zločine mnogi „očevici“ svjedočili su da su

Njemci radili sapun od ljudskog sala i sjenila za lampe od ljudske kože. Saveznički tužioci čak su i napravili dokaze koji su poduprli ove optužbe. Desetljećima nas vrlo cijenjeni znanstvenici s poznatih sveučilišta odobravali su takve priče, navodeći nas da povjerujemo kao su one „nepobitna istina“. Ali s vremenom su mnoge takve priče postale neodržive: 1990., Yehuda Bauer, direktor studija o Holokaustu na Hebrejskom sveučilištu u Tel-Avivu, priznaje: „Nacisti nikad nisu pravili sapun od Židova...“ (*Jerusalem Post*, Int. Ed., 5. svibnja 1990., str. 6)

Yehuda Bauer

Bruni Baumu, bivšem komunističkom zarobljeniku Auschwitza, u ljeto 1945. dozvoljeno je da se pohvali u sovjetskim novinama: „ Cijela propaganda koja je krenula o Auschwitzu poleka je od nas [njemačkih komunističkih zarobljenika] uz pomoć naših poljskih drugova.“ (*Deutsche Volkszeitung*, sovjetske novine u okupiranoj Istočnoj Njemačkoj, 31. srpnja 1945.). Pored toga, ne treba čuditi da su svjedočenja očevidaca iz istočne Europe bila dirigirana od strane komunističkih vlasti.

Tijekom suđenja u Jeruzalemu, protiv navodnog bivšeg čuvara logora, čak je i izraelski sud morao piznati da *sva* svjedočanstva očevidaca nisu vjerodostojna, što je rezultiralo puštanjem optuženika.

Jedina dva svjedoka koji su unakrsno ispitivani 1985. morali su priznati da njihovi iskazi nisu istiniti: Arnold Friedman priznao je da nikad nije iskusio ono što je tvrdio, a Rudolf Vrba priznao je da je koristio poetičnost kako bi „uljepšao“ svoje izjave.

Bolnica pored „plinske komore“ u Auschwitzu?

Vrba je inače jedan od najpoznatijih svjedoka Auschwitza. Ipak, jednom prilikom upitan da li su istinite sve njegove tvrdnje o Auschwitzu koje je iznio u slavnom filmu *Shoa*, Vrba je odgovorio: „Ne znam. Bio sam samo glumac i izgovarao sam svoj tekst.“ Ovo je rekao svojem židovskom prijatelju Georgu Kleinu sa zlokobnim osmjehom (G. Klein, *Pietà*, Stockholm, str. 14).

Tijekom i nakon rata postojali su „svjedoci“ masovnih ubijanja plinom u Buchenwaldu, Bergen-Belsenu i Dachauu te u drugim logorima pod njemačkom kotnrolom. Danas praktički svi priznati znanstvenici odbacuju takva svjedočanstva kao lažna.

Ipak, službeni povjesničari i dalje tvrde da au se masovna ubijanja plinom dogodila u nekoliko logora u Poljskoj. Zapravo, kvaliteta dokaza za ove tvrdnje je ista lažnim svjedočanstvima

o navodnim ubijanjima plinom u logorima pod njemačkom kontrolom.
S obzirom na priznanja Njemaca na suđenjima za ratne zločine, danas je vrlo dobro dokumentirano da su mnoga od njih dobivena pod prisilom, uz zastrašivanja, pa čak i fizička mučenja, kao i tijekom srednjovjekovnih suđenja vješticama.

Auschwitz

Godine 1990. muzej u Auschwitzu smanjio je staru propagandnu brojku od četiri milijuna ubijenih ljudi na jedan milijun ubijenih, što nije utemeljeno na činenicama, već na procjenama! Francuski znanstvenik 1994. dodatno je smanjio ovu brojku na manje od 700 000, a 2002. još jedan poznati znanstvenik o Holokaustu smanjio je brojku mrtvih u Auschwitzu na 500 000, ponovno utemeljeno na „procjenama“, a ne na činjenicama.

Kada su brojke temeljene na „procjenama“ tada se i spomenici često „renoviraju“

Muzej u Auschwitzu izložio je komade kose, čizama i naočala te druge predmete, ali ne postoje dokazi čak ni za njihovu izvornost, a kamoli za sudbinu njihovih vlasnika. Dok se takve izložbe mogu koristiti u dobre propagandne svrhe, one nemaju nikakvu vrijednost kao povjesni artefakti.
U videokamerom zabilježenom razgovoru, službenici Muzeja u Auschwitzu priznali su da su plinske komore koje se pokazuju turistima „rekonstruirane“, što opet nije utemeljeno na činjenicama, nego na nepriznatim tvrdnjam svjedoka. Vodiči Muzeja ipak govore posjetiteljima da je sve što vide izvorno...

Otvor na krovu koji su postavili Rusi, pretvarajući tako mrtvačnicu u „plinsku komoru“

Dok neki poznati znanstvenici tvrde da su krematoriji u Auschwitzu, čije su mrtvačnice korištene ko plinske komore, „apsolutno središte“ u „geografiji zlodjela“, drugi poznati znanstvenici tvrde da se masovna ubijanja nisu dogodila u tim krematorijima, već negdje drugdje. Revizionisti žele točnost, ne nagađanja i procjene.

Smanjenje židovske populacije tijekom Drugog svjetskog rata

Postoje samo dvije monografije koje su do sada napisane o pitanju koliko je Židova izgubilo živote tijekom Drugog svjetskog rata. Prva je revizionistička knjiga koja je donjela zaključak da je oko 300 000 njih stradalo. Druga je knjiga koju je napisalo nekoliko poznatih posvjesničara koji tvrde da ih je umrlo oko šest milijuna.

„Izgladnjeli“ nakon oslobođenja Auschwitza

Dok revizionistička knjiga uzima u obzir demografske promjene židovske populacije u svim zemljama, druga knjiga stvara brojku jednostavnim oduzimanjem brojke Židova u Europi nakon rat od one živih Židova u Europi nekoliko godina prije rata. U njoj se potpuno ignorira da se židovska populacija u Americi i Izraelu te drugim državama Europe povećala za gotovo šest milijuna u tom razdoblju, kao rezultat egzodusa. Ipak, oni koji su napustili Europu jednostavno su proglašeni žrtvama Holokausta.

Skriveni genocid

Oni koji promiču priču o Holokaustu prigovaraju da je „cijeli svijet“ bio ravnodušan prema genocidu koji se navodno odvijao u okupiranoj Europi. Tvrde da je to zbog velikog pada morala u naravi ljudi sa Zapada, ili da ljudi naprosto nisu shvaćali veličinu onoga što se događalo. Istina je da je svijet ravnodušno reagirao, ali to je vjerojatno zato što nisu vjerovali u to.
Da su postojale „tvornice za ubijanje“ u Poljskoj u kojima su se ubijali milijuni ljudi, onda bi Crveni križ, papa, humanitarne organizacije, savezničke vlasti, neutralne vlasti i važne ličnosti poput Roosvelta, Trumana, Churchilla i Eisenhowera te mnogih drugih znale za to i sigurno bi to često spominjali i osudili. Ali to nisu napravili! Promotori priznaju da je tek mala grupa pojedinaca povjerovala u priču u to vrijeme, od čega su mnogi bili povezani ili sa židovskim ili sa komunističkim propagandnim agencijama. Priča o Holokaustu izgleda više kao uspješna priča PR kampanje nego bilo što drugo.

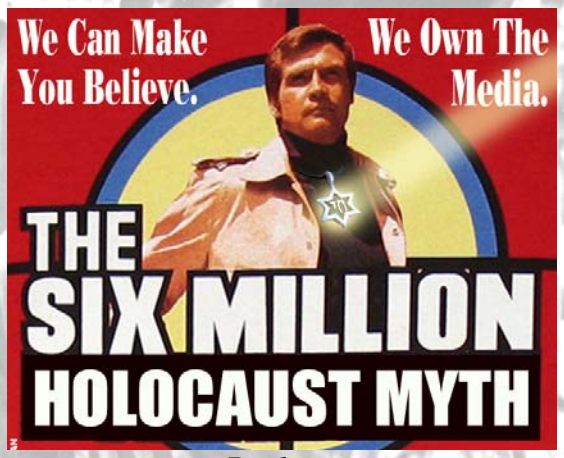

Realnost

Winston Churchill napisao knjigu u šest dijelova *The Second World War* bez da je spomenuo genocid i program masovnog ubijanja. U svojoj knjizi *Crusade in Europe* Dwight D. Eisenhower također nije spomenuo plinske komore. Zar oružje za ubijanje milijuna Židova nije vrijedno spomena niti jednom riječju? Zar je naš budući predsjednik bio bezosjećajan prema Židovima?

Primjeri propagande

Tijekom i nakon *Prvog* svjetskog rata, u periodu između 1916. i kasnih 1920-ih, mnoge američke židovske organizacije tvrdile su da će *šest milijuna Židova* (!) tragično stradati u siromaštvom pogođenoj Istočnoj Europi.

Prijeratno ozračje u SAD-u

U kontekstu toga, tvrdilo se da će se istočnoeuropski Židovi susresti s Holokaustom ako im se ne pruži ogromna financijska pomoć. Uz takvu propagandu skupljeni su milijuni dolara pomoći u SAD-u, od čega se većina iskoristila za financiranje boljševičke revolucije u Rusiji.

Tijekom *Prvog* svjetskog rata, 22. ožujka 1916., britanski list *The Daily Telegraph* objavio je članak u kojem su izesene lažne tvrdnje da su Njemci ubili 700 000 Srba u plinskim komorama. Za vrijeme *Drugog* svjetskog rata, 25. svibnja 1942., isti list izvjestio je da su Njemci ubili 700 000 Židova u Poljskoj u plinskim komorama.

Kako možemo reći da je druga priča istinita, ako znamo da je prva lažna?

Godine 1944. britasnka Vlada zamolila je britanske medije i crkve da im pomognu širiti anti-njemačku propagandu, koja se već neko vrijeme odvijala kako bi se odvukla pažnja sa žrtava za koje se očekivalo da će se dogoditi uslijed sovjetske invazije na Njemačku. U tom duhu britanske vlasti izrazile su žaljenje da će se nakon otkrića propagandnih laži *Prvog* svjetskog rata morati učiniti veći napori kako bi se uspjelo ovaj put.

Politička korektnost i Revizionizam

Mnogi ljudi su zbunjeni kada prvi put čuju argumente Revizionista Holokausta. Čini se kako argumenti imaju smisla, ali „Kako je to moguće?“ Cijeli svijet vjeruje u priču o Holokaustu. Nevjerojatno je da tako velika zavjera koja je potisnula istinu može funkcionirati više od pola stoljeća.

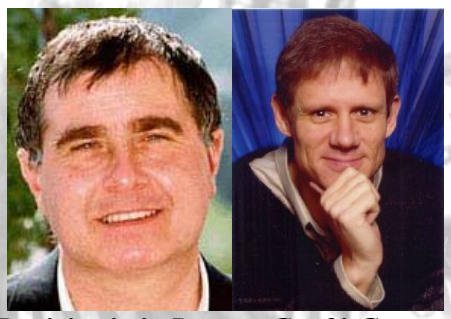

Revizionisti: Jürgen Graf i Germar Rudolf

Kako bi se razumjelo kako se takvo nešto zaista moglo dogoditi, potrebno je samo prisjetiti se intelektualnih i političkih ortodoksonsti srednjovjekovne Europe ili onih u nacionalsocijalističkoj Njemačkoj ili pak onih u zemljama Komunističkog bloka. U svim ovim društvima većina znastvenika bila je uvučena u postojeći politički režim. Privrženi prevladavajućim ideologijama i

njihovim interpretacijama stvarnosti, ovi znanstvenici i intelektualci osjećali su da je njihovo pravo i dužnost štititi sve aspekte takve ideologije. Oni su to činili suprotstavljajući se „zlim“ disidentima koji su izražavali „uvredljive“ ili „opasne“ ideje. U svakom od tih društava znanstvenici su postali „Misaona Policija“.

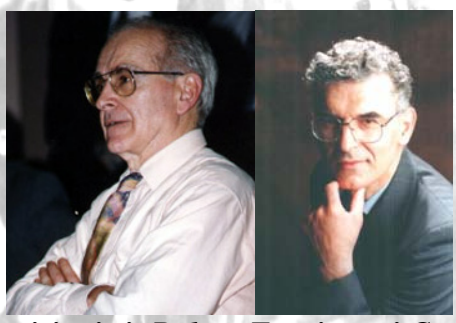

Revizionisti: Robert Faurisson i Carlo Matttogno

U našem društvu, u razgovoru o političkoj korektnosti, postoje oni koji namjerno trivijaliziraju probleme. Oni tvrde da ne postoje stvarni problemi u pogledu slobode govora u našem društvu i da je sve što je vezano za političku korektnost samo mali broj zakona koji su tu da štite manjine od onih koji bi mogli povrijediti njihove osjećaje. Naravno, postoji mnogo dublji i ozbiljniji vid problema. U američkom društvu danas postoji ogromn raspon ideja i stajališta o kojima mediji neće otvoreno govoriti. Čak su i očite činjenice i stvarnosti, kada su politički neprihvatljive, potisnute ili poricane. Mnogo se može naučiti o psihologiji i metodama Misaone Policije gledajući kako reagiraju kada je jedan od njihovih tabua slomljen i kada revizionizam Holokausta poprimi javni oblik.

Prvo iskazuju svoj gnjev zbog dopuštenja javnog pojavljivanja tako „uvredljivih“ i „opasnih“ ideja. Izbjegavaju odgovarati ili raspravljati o takvim idejama tvrdeći da čineći to daju legitimnost Revizionistima.

Revizionisti: Ingrid Weckert i Ingrind Rimland

Zatim slijede zlokobni osobni napadi na revizionističke heretike, azivajući ih imenima poput „mrzitelj“, „poricatelj“, „anti-semit“, „rasist“, „terorist“ ili „neo-nacist“, sugerirajući tako da se radi o potencijalnim masovnim ubijanjima. Oni javno opptužuju Revizioniste za laž, ali ne dopuštaju svojim neistomišljenicima da čuju detaljne optužbe protiv njih ili da im se da prilika da odgovore na te optužbe (klevete).

Revizionisti su redovito optuživani kao ljudi ispunjeni mržnjom koji promiču kulturu mržnje. Ali Revizionizam je znanstveni proces, ne doktrina ili ideologija. Kada bi promotori Holokausta zaista htjeli otkriti mržnju, trebali bi pogledati u svoje vlastite doktrine i u svoj odraz u zrcalu.

Revizionisti: Mark Weber i Ernst Zundel

Svatko tko pozove Revizioniste da otvoreno govore napadnut je i sam zbog svoje bezosjećajnosti. Kada

Revizionisti javno govore redovno su ušutkivani i prijeti im se. Knjižnice i trgovine knjigama koje sadrže materijale o Revizionizmu Holokausta izložene su zastrašivanju, ukoliko se to uoči. Sve to se događa dok službenici većine knjižnica, medija, fakulteta i sveučilišta mirno sjede, dopuštajući politički korektnim aktivistima da određuju što se smije reći u medijima, novinama i knjižnicama.

Zatim, Misaona Policija čini sve kako bi profesionalno i financijski uništila prijestupnike „hvatajući“ ih na poslu ili izmišljajući sudske tužbe protiv njih. Često se na suđenjima obmanjujuće dokazuje da je školarina Revizionista lažna iako sudovi nikad ne mogu odlučiti o bilo kakvim raspravama o školarinama; oni mogu samo nametati dogme.

Konačno, Misaona Policija neminovno će „ispraviti“ dio akademije ili medija koji su dozvolili govoriti Revizionistima.

Neki akademski službenici drže da bi akademske službe trebale poduzeti mjere u rješavanju studentskih ideja koje su štetne za sveučilišta. To je otvoreni poziv na tiraniju. To znači da se bilo koja militantna skupina čije su „trupe spremne“ može riješiti studentskih opozicijskih ideja i zatim nametnuti svoju ortodoksnost. Kukavički službenici mogli bi pomisliti da je lakše riješiti se kontroverznih studentskih ideja, nego se suprotstaviti skupini vrištećih militanata. Ali dužnost je sveučilišnih službi osigurati da sveučilišta ostanu slobodna tržišta ideja. Kada ideje uzrokuju poremećaje, onda oni koji potiču poremećaje moraju biti smireni, a ne ideje.

Zaključak

Utjecaj Revizionizma Holokausta polagano sve više raste. U SAD-u je Revizionizam zaživio 1977. objavom knjige *The Hoax of the Twentieth Century* Arthura R. Butza. Profesor Butz poučava elektrotehniku i računalnu tehniku na Sveučilištu Northwestern u Evanstonu, Illinois.

Oni koji uzmu revizionistički slučaj predstavljaju široki spektar političkih i filozofskih pozicija. Oni sigurno nisu nitkovi, lašci i demoni, kakvim ih žele prikazati anti-Revizionisti. Istina je da ne postoje demoni u stvarnom svijetu. Ljudi postaju najgori kada počnu gledati svoje suparnike kao utjelovljenja zla i kada ih počnu demonizirati. Takvi ljudi često su spremni nauditi svojim suparnicima. Logika njihovih argumenata je da se demonima učiniti što vas je volja. Ne smijemo dopustiti da takva logika prevlada.

Predugo smo bili zvani ateisti. Predugo smo pogrdno nazivani od strane kršćana i dosta nam je toga. Nije dovoljno samo zauzeti stav i reći: „Ne, mi nismo ateisti.“ Ne prihvaćamo kršćanske epitete i oznake. Mi smo Kreativisti. Vrijeme je da prestanemo tolerirati takve gluposti. Moramo napasti - napasti njihovo bezobrazno i pogrdno nazivanje imenima. Moramo ukazati na njihovu prijetvornost.

Židovi i kršćani imaju jednu zajedničku stvar. Oboje su vrlo inteligentni u krilaticama, epitetima, oznakama, sloganima. Ukratko, i danas su ono što su bili, majstori obmane. Njihova glavna značajka je laganje, a njihova najveća vrlina je prijetvornost kojom to čine. Kako bi upropastili neprijatelja sagradili su cijeli volabular prljavih riječi za koje oni vjeruju i koriste samokako bi porazili neprijatelja. U tom cijelom arsenalu, židovi su smislili izraze poput antisemit, zadrt, rasist, fašist, nacist i sl. Kršćani pod tutorstvom židova su smislili svoju veliku kolekciju. Njihova kolekcija sadrži riječi poput ateist, poganin, antikrist i sl, u živućoj tradiciji židovskog smišljanja imena.

Omiljeni epitet koji nam kršćani žele nametnuti je ateist. Mi ne prihvaćamo takav opis jer je lažan, to je fikcijski koncept. To u biti samo znači da ne vjerujete u utvare kao ostali. Koje utvare? Čije verzije? Nije bitno. Ičije utvare. Ako ne vjerujete u židovske, kršćanske, muslimanske utvare ili afričke utvare, vi ste onda ateist, i konotacija je da ste zli. Nadalje, smatra se da ako ne vjerujete u neku vrstu utvara vi ne vjerujete u išta.

Sudeći prema izvrnutoj kršćanskoj logici, čak je i glupi afrički crnac bolji od ateista koji koristi svoj zdrav razum. U biti, čak i taj crnac ima svoj voodoo i svog vrača i vjeruje u neki određeni set utvara. On vjeruje u natprirodno i stoga vjeruje u nešto. Stoga je on prilično dobar momak i izbjeći će strašnu sudbinu kategorizacije u ateista. Dakle, dokle god vjerujete u utvare biti ćete dobro prijatelju.

Pa, mi Kreativisti ne vjerujemo ni u kakve utvare, ali i ne prihvaćamo uvrede koje su nam nametnute. Ako se kršćani žele upustiti u tu igru trebaju znati da ju više ljudi može igrati.

Muslimanu je kršćanin nevjernik, ili još bolje nevjerni pas. Da li kršćani prihvaćaju muslimansku oznaku? Židovu je kršćanin goj ili gojim što znaći stoka ili životinja. Prihvaćaju li kršćani to? (neki kršćani su ljubitelji

židova i prihvaćaju sva sranja koja im židovi serviraju.) Crnim muslimanima kršćani su bijeli vragovi. Što mislite o tome?

Postoje također mnoge prljave riječi u svim kategorijama osim religijskih. Na etničkom području talijane zovu „žabari“, hispance „masni“ koji zauzvrat amerikance zovu „gringosi“. Nijemci su „nacisti“, englezi „ljigavi“.

Rekli smo da više ljudi može igrati tu igru. Spomenimo par naziva za kršćane. Možemo ih nazvati tražiteljima utvara, frikovi za Isusa, ljubitelji židova, praznovjerni, lakovjerni, iracionalni, protiv prirode, djetinjasti i optužiti ih za uživanje u masovnom ludilu. Ima toga još na popisu ali ovo je dovoljno za početak.

Vratimo se na dio o ateizmu i pojasnimo zašto ne prihvaćamo takav naziv i zašto to smatramo za prijavaru.

Prvenstveno, to je negativan i beznačajan opis. Znači samo da ne vjerujete u nečije utvare bez da kažete išta pozitivno o tome u što mi Kreativisti vjerujemo. To je kao da vam čovjek kaže svoje prezime i vrati se da vam kaže da nije ijedno drugo osim toga. Ili kao da vam se kaže da opišete lava a vi igrate igru tako da govorite nije ptica, nije zmaj, nije jegulja, nije nilski konj, sve bez da ikako spomenete riječ lav. Ovo bi bilo prilično glupo, zar ne, jer biste mogli napraviti metarski popis svega što lav nije.

Ili drugi primjer. Ako bi vas netko upitao gdje živite a vi odgovorite da ne živite u Londonu, a ne živite ni u Timbuktuu. U redu, to eliminira dva područja na kojima ne živite ali ostavlja milijun mjesta i adresa na kojima biste mogli živjeti, bez pozitivnog odgovora.

Iz istoga razloga mi zamjeramo kršćanima što nas nazivaju ateistima. Sve što to govori je da ne vjerujemo u njihov set utvara. Nadalje to implicira da ako ne vjerujete u njihove utvare, vi ste nevjernik i nemate vjere uopće. Nadalje se događa da su njihove utvare maglovite, nedefinirane i nepodržane ikakvim dolazima. Točnije toliko maglovite da se ni sami kršćani ne mogu složiti što u stvari jesu te utvare i oko toga se prepiru i vode ratove stoljećima.

Postoji određena zbunjenost i oko kršćanskog koncepta boga. Oni imaju trodijelnog boga - oca sina i duha svetog od čega je židovski Jahve 1/3. Židovi pak tvrde da je Jahve njihov plemenski Bog koji nije za izvoz, i ne vjeruju u kršćanski ostatak od 2/3 juhe. Crnci kažu da je Bog crn, a ženske liberalke kažu da je Bog žensko, ne muško. Stoga odaberite, ali ako ne vjerujete u išta od gore navedenog, kršćani će vas nazvati ateistom i što može biti gore od zdravog uma i tijela?

Mi Kreativisti odbacujemo sav taj nered i zauzimamo stav izražen jednom pjesmicom (zahvaljujući Angeline Bennett) :

„Nemaj drugih bogova osim mene“, izriknuo je glasan jek. Ja ću otići malo dalje i ne imati bogove uopće.

Mi smatramo da je malo glupavo od praznovjernih i lakovjernih glupana da nas pokušavaju uplašiti s pogrdnim nazivima jer ne vjerujemo u njihove utvare, demone, gremline i vile. Nemamo želju biti zvani ne-kršćanima

isto kao što lav ne želi da ga se zove ne-pas, ne-crv. Štoviše ponosni smo što smo ne-kršćani iz istog razloga kao i lav što je ne-crv. Ali zašto ne zvati lava lavom? Mi smatramo da su kršćani nesretne žrtve židovskih igara umom, ali to im ne daje pravo da nas kategoriziraju. Ponosni smo što ne vjerujemo u židovske i kršćanske utvare, iz istog razloga samo ponosni što ne vjerujemo u djeda božićnjaka, vilenjake ili zubić vilu. Ne vjerujemo u ijednu od ovih gluposti zboga toga što nema ni djelić dokaza koji ih poržavaju.

Još je mnogo stvari u koje ne vjerujemo zbog toga što nisu istinite, ne vjerujemo da je zemlja ravna zbog brojnih razloga da je okrugla. Ne vjerujemo da je 2x2 =17 jer su dokazi jasni da nije tako.

Mogli bismo složiti cijeli katalog drugih besmislica u koje ne vjerujemo ali nećemo jer je to djetinjasto i potpuni gubitak vremena.

Naša poanta je da zašto bi kršćani iz tog kataloga birali riječi i njima označavali nas jer nismo lakovjerni, a da ne spominjem glupi. Zar nije racionalnije kategorizirati pojedinca za ono što jest, kao što ima više smisla stvari nazivati imenom koje je njihovo?

I mi Kreativisti imamo puno pozitivnih strana u koje vjerujemo. Sve je izrečeno u našim knjigama, *Vječna religija prirode*, *Biblija bijelog čovjeka* i *Zdrav život* i ponosni smo na naše razumljivo vjerovanje i program. Neka od vjerovanja su :

1. Mi vjerujemo u vječne zakone prirode (koji nemaju ništa s maglovitim i nerealnim konceptima umjetnih utvara, duhova, itd.)
2. Mi vjerujemo da je bijela rasa najrazvijenija kreacija, i da smo mi elita prirode, njena aristokracija.
3. Mi vjerujemo u preživljavanje, širenje i napredak bijele rase.
4. Mi vjerujemo da svaki problem treba sagledati očima bijelca - ne židova, crnca ili utvara.
5. Naše zlatno pravilo je „Što je dobro za bijelu rasu je najveća vrlina, što je loše za bijelu rasu je ultimativni grijeh.“
6. Mi vjerujemo da je židov programirao bijelu rasu da slijedi idiotski i suicidalni put samouništenja i ako bijeli čovjek uskoro ne povrati svoj um u realnost prljave će ju rase izbrisati.
7. Mi vjerujemo da Kreativistički pokret ima potpuni program, ultimativno vjerovanje i konačno rješenje za prebroditi ovu strašnu katastrofu s kojom se suočavamo. Predani smo slijeđenju tog programa ili umiranju u pokušaju.

Po prvi puta u svojoj povijesti bijela rasa ima svoju rasnu religiju. Zovemo je četverodimenzionalnom religijom jer obuhvaća sve aspekte života - Zdrav um u zdravom tijelu u zdravom društvu u zdravom okruženju. Razumljiva je, ujednačena, precizna i potpuna. Ponosni smo što imamo sustav vjerovanja koji je konstruktivan, baziran na stvarnosti i ne vrijeđa inteligenciju najboljih od prirode. Nadalje, mi smo u skladu s zakonima prirode i svemira u kojem živimo i spremni smo vjerovati u sve što je logično i potkrijepljeno dokazima, i što služi najboljim interesima bijele rase.

REVOLT

STARI BROJEVI

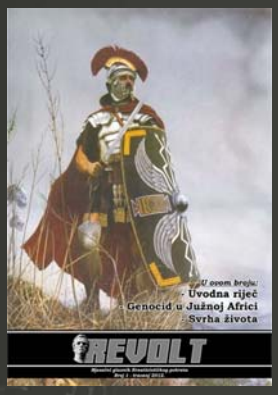

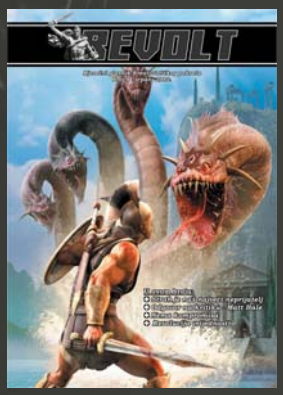

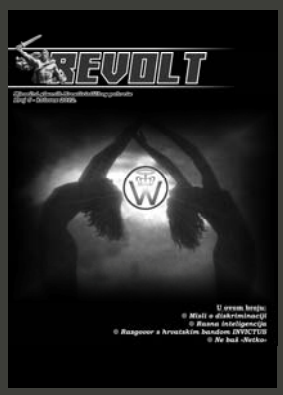

KREATIVISTIČKI POKRET
HRVATSKA